

Výtisk číslo:
Počet stran: 2
Počet příloh: 1/12

VÝZVA K DÍLČÍMU PLNĚNÍ č. 4/2020

Smluvní strany

Česká republika – Ministerstvo obrany

Se sídlem:

Tychonova 221/1, 160 01 Praha 6 - Hradčany

IČO:

60162694

DIČ:

CZ60162694

Zaměstnanec pověřený jednáním:

ředitel Vojenského historického ústavu Praha

Datová schránka:

njyaavk

Adresa pro

doručování

korespondence:

Vojenský historický ústav Praha, U Památníku
1600/2, 130 05 Praha 3 - Žižkov

(dále jen „objednatel“)

a

Mgr. Lucie Butcher

zapsaná v živnostenském rejstříku vedeném Úřadem městské části Praha 4

Sídlo:

U Michelského mlýna 383/33, 140 00 Praha 4 -
Michle

IČO:

72244933

DIČ:

CZ72854302071

Datová schránka:

z3333pz

Adresa pro doručování

Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

korespondence:

(dále jen „zhotovitel“) na straně druhé,

se na základě čl. V, odst. 5.1. Rámcové dohody o dílo ev.č. 80/5/009/2/2020-1241 ze dne 13.2.2020 (dále jen „dohoda“) dohodly na znění 4. výzvy k plnění takto:

Předmětem výzvy k dílčímu plnění je:

- a) závazek zhotovitele - na své nebezpečí a na svůj náklad dodat objednateli výzvu k dílčímu plnění dle specifikace v níže uvedené tabulce.
b) závazek objednatele - řádně a v čas dodanou službu převzít a zaplatit dohodnutou cenu.

Objednáváme u Vás:

p.č.	Název	MJ	Počet	Cena za 1 MJ [Kč]	Cena celkem [Kč]
1.	překlad textu z ČJ do AJ - texty na výstavu v Austrálii (viz příloha), standardní lhůta, kategorie do 7 000 ZS	ZS	3 057	1,03	3 148,71

Doba plnění: do 5 dnů od doručení výzvy k plnění (dle Rámcové dohody).

Celková cena: se sjednává jako cena nejvýše přípustná cena za splnění dílčí výzvy k plnění, a to ve výši **3.148,71 Kč** (slovy: třítisícестоčtyřicetostm 71/100 korun českých). Zhotovitel není plátcem DPH. V takto stanovené ceně jsou zahrnuty veškeré náklady zhotovitele související s plněním smlouvy.

V Praze dne

20. 03. 2020

V Praze dne

23. 03. 2020

Text k překladu:

Panel 02

Československý odboj 1914–1919

České knížectví a později české království existuje od 10. století. V 16. století se stalo součástí Habsburské monarchie. Po vypuknutí první světové války eskalovalo české a slovenské hnutí za samostatnost. Čeští a slovenští krajané žili v celé řadě států, které se zúčastnily války proti Německu, Rakousko-Uhersku a jejich dalším spojencům. První československé vojenské jednotky vznikly z iniciativy krajanských organizací záhy po vypuknutí první světové války. V Rusku 12. srpna 1914 v Kyjevě Česká družina, ve Francii 31. srpna 1914 v rámci Cizinecké legie Rota Nazdar. Prakticky ve stejné době se čeští krajané z Bělehradu účastnili bojů s postupující rakousko-uherskou armádou v srbské armádě. V Itálii nejprve působili čs. průzkumníci, později vznikly pracovní roty, rozšířené v roce 1918 na bojové jednotky. V průběhu války řady dobrovolníků rozšiřovali čeští a slovenští zajatci, kteří dali přednost boji za svobodu národa před relativně bezpečným přečkáním války v zajateckých táborech.

Do konce první světové války se čs. dobrovolnické vojsko rozrostlo na stotisícovou armádu. Ve Francii bojovala Čs. brigáda se dvěma střeleckými pluky, v Itálii Čs. divize se třemi pluky a samostatně nasazeným plukem průzkumníků, a v Rusku Čs. sbor se dvěma divizemi. Po komunistickém převratu v Rusku v listopadu 1917 Čs. sbor deklaroval neutralitu ve vnitropolitických otázkách Ruska. Po uzavření míru v Brestu-Litevském v březnu 1918 měl odejet do Francie přes Vladivostok. Na konci května se jej sovětská vláda pokusila zcela odzbrojit a převést Čechoslováky buď do Rudé armády, nebo do pracovních jednotek. Čs. vojáci na tento pokus reagovali rozhodnutím o odjezdu do Vladivostoku vlastními silami. Po třech měsících bojů vojáci Čs. sboru a obnovené ruské armády ovládli bolševikům tisíce kilometrů transsibiřské magistrály od Volhy po Tichý oceán a obnovili východní frontu proti německým vazalům bolševikům na Volze a na Urale. Hlavním úspěchem bylo zablokování několika set tisíc rakouských, maďarských a německých zajatců v ruských zajateckých táborech na Sibiři a v Kazachstánu.

Po skončení první světové války se brigáda ve Francii rozrostla na divizi a divize v Itálii na sbor se dvěma divizemi. Na přelomu let 1918 a 1919 se čs. legionáři z Francie i Itálie vrátili do vlasti a v roce 1919 bojovali za československou republiku proti Polsku na Těšínsku a proti Maďarsku na Slovensku. Československý sbor v Rusku předal do konce roku 1918 své pozice na frontě proti bolševikům Ruské armádě a v únoru 1919 byl reorganizován na Československé vojsko na Rusi. Celkově čítalo tři střelecké divize (12 střeleckých pluků, 2 záložní pluky, 2 pluky jezdeckva, 3 dělostřelecké pluky, příslušné technické a týlové složky) a na 57 000 mužů, kteří převzali střežení železnice ve střední Sibiři. Po porážce ruských protibolševických armád uzavřely československé legie v únoru 1920 se sovětskou vládou příměří a stáhly se do Vladivostoku. Poslední československý transport opustil Vladivostok v září 1920.

Popisky

Panel 02_01

Čeští dobrovolníci před pařížskou Invalidovnou v létě 1914

Panel 02_02

Přísaha Roty Nazdar v Bayone 12. října 1914.

Panel 02_03

Čs. dobrovolníci v zákopech na západní frontě v roce 1916.

Panel 02_04

Výcvik československých vojáků v Itálii s plamenomety v roce 1918

Panel 02_05

Českoslovenští legionáři z Itálie v Bratislavě na Slovensku na jaře 1919

Panel 02_06

Slavnostní přísaha a svěcení praporu České družiny v Kyjevě 28. září 1914 (11. října 1914 gregoriánského kalendáře)

Panel 02_07

Vylodění československých a ruských jednotek u Posolského kláštera na Bajkalském jezeře v bojích proti bolševikům 16. srpna 1918

Panel 02_08

Československý obrněný vlak Orlík u Irkutska v zimě 1918/1919

Panel 03

Českoslovenští dobrovolníci v armádách britského impéria za první světové války

Již 3. srpna 1914, tedy den před vstupem Anglie do války manifestovali londýnští Češi a Slováci v Hyde Parku své protirakouské smýšlení. Den na to, 4. srpna 1914, založili Českou legii pro britskou službu (Czech Legion for British Service). Poslali manifest britské vládě, ve které odmítli službu v Rakousko-uherské armádě a nabídli své služby Velké Británii. Odeslali současně seznam 106 jmen dobrovolníků, ochotných vstoupit okamžitě do Britské armády. Britské ministerstvo války nicméně tuto nabídku zdvořile odmítlo, protože mělo tehdy vlastní starosti s válečnou mobilizací. Prvních 44 dobrovolníků z Londýna proto za pomoci francouzského konzulátu odjelo do Francie a v říjnu posílili československou rotu Nazdar. Po vypuknutí války v létě 1914 byli všichni němečtí a rakousko-uherské občané na britských ostrovech a v ostatních zemích Dohody internováni jako „nepřátelští cizinci“. Výboru krajanů, London Bohemian (Czech) Committee and Legion for British Service se podařilo protirakousky smýšlející Čechy a Slováky z internace vyreklamovat. Šlo o přibližně tisíc osob, včetně žen, dětí a starých lidí. Na konci roku 1916 britské ministerstvo války povolilo službu československých dobrovolníků v Britské armádě. Do konce války jich do nejrůznějších pluků vstoupilo 308, z nichž 15 padlo.

V době neutrality USA vstupovali američtí českoslovenští dobrovolníci do Kanadské armády. Silné zastoupení měli zejména ve 223. praporu Kanadských expedičních sil. Celkem sloužilo v Kanadské armádě přibližně 400 československých dobrovolníků z Kanady a USA. Několik jednotlivců sloužilo i v Jihoafrické armádě. Mezi nimi také Jiří Viktor Figulus, potomek zakladatele pedagogiky a významného českého exulanta po třicetileté válce, Jana Amose Komenského.

V Austrálii žilo před první světovou válkou přibližně tři sta Čechů a Slováků. Jako občané Rakousko-Uherska byli také jako „nepřátelští cizinci“ internováni. Třem z nich se přesto podařilo vstoupit přímo do AIF a sloužili na západní frontě a na Středním východě. Osm dalších bylo v Austrálii zařazeno do jihoslovenského praporu a v roce 1917 odesláno na Soluňskou frontu. V Řecku byli zařazeni do srbské armády, odkud na jaře 1918 odešli do československé armády ve Francii.

Panel 03_01

Demonstrační průvod londýnských Čechů při vstupu Itálie do války 27. května 1915.

Panel 03_02

Československý dobrovolník Verner Vlček (vlevo) se svými spolubojovníky z pluku Oxfordshire and Buckinghamshire Light Infantry v zákopech na západní frontě v Belgii v roce 1917.

Panel 03_03

Dvanáct československých dobrovolníků pózuje na společném snímku u pyramid v Gíze u Káhiry v Egyptě v roce 1918 či 1919. Na velbloudech sedí zleva: Josef Havelka (Northamptonshire Rgt.), Jaroslav Novák (Essex Rgt.), Otakar Moulík (1/5. prapor Norfolk Rgt.), Ladislav Koubek (Essex Rgt.) a Emanuel Nechvátal (Northamptonshire Rgt.). Stojící zleva: František Ondřej Petrucha (Essex Rgt.), Josef Hnídek (Northamptonshire Rgt.), František Vesecký (Northamptonshire Rgt.), Eduard Javurek (Essex Rgt.), Eduard Tříbrský (Royal Army Medical Corps), František Zajíc (1/4. prapor Northamptonshire Rgt.) a Josef Patrák (Machine Gun Corps).

Panel 03_04

Československý pilot František Císař, přidělený k RAF, na frontě proti bolševikům u Archangelska v roce 1919.

Panel 03_05

Českoslovenští dobrovolníci ve 223. praporu Kanadských expedičních sil.

Panel 03_06

Čechoslováci z USA, sloužící v Kanadské armádě, na návštěvě krajanů v Londýně na cestě na západní frontu v květnu 1917

Panel 03_07

Skupinový snímek československých dobrovolníků Britské, Australské a Kanadské armády se členy Českého národního sdružení v Londýně v roce 1918.

Panel 03_08

Veterán 5. ženijního praporu Australian Imperial Force z první světové války František Hájek na přehlídce v Praze v roce 1946

Panel 06

Druhý československý odboj 1938 - 1945

Druhá světová válka přinesla Československu mnohem krutější nacistickou okupaci a mnohem těžší podmínky boje za obnovení republiky, než první světová válka. V Mnichovské krizi v září 1938 ztratilo Československo svá pohraniční území, které bylo nuceno předat Německu a Maďarsku. Německo 15. března 1939 obsadilo České země, kde vytvořilo protektorát Čechy a Morava, Podkarpatskou Rus přenechalo Maďarsku a na Slovensku vytvořilo loutkový Slovenský stát. Již v březnu 1939, vznikla ilegální podzemní armáda, nazvaná Obrana národa. První jednotkou československé exilové armády byl Český a slovenský legion v září 1939 v Polsku, který dosáhl stavu téměř 900 mužů. Do zhroutení Polska po útoku německo-slovensko-sovětské koalice ale do boje nezasáhl. Do jara 1940 vznikla 1. československá divize ve Francii o téměř 11000 mužích, jejíž dva pěší pluky byly nasazeny na frontě ve střední Francii.

Po zhroutení Francie se podařilo evakuovat do Velké Británie téměř 5000 mužů, ze kterých vznikla 1. československá smíšená brigáda. V Londýně také sídlila československá exilová vláda a prezident. V nynějším Izraeli na Středním východě vznikl československý pěší prapor 11 – Východní s 800 muži, který se na podzim 1941 proslavil v obraně obklíčeného přístavu Tobruk v Libyi. V roce 1942 byl tento prapor reorganizován na protiletadlový pluk a v roce 1943 byl přesunut do Velké Británie. Českoslovenští stíhací a bombardovací letci, kteří bojovali také již v Polsku a ve Francii, zasáhli do bitvy o Británii a operovali z Britských ostrovů až do konce války. Celkem prošlo československým zahraničním letectvem na západě 2500 mužů, z nichž 500 padlo.

Po zahájení války mezi Německem a Sovětským svazem vznikl v SSSR nejprve pěší prapor s téměř 1000 muži a ženami, nasazený na jaře 1943 nasazený do obrany Charkova. Poté byl rozšířen na brigádu s 3300 muži a ženami, která se na podzim 1943 účastnila osvobození Kyjeva. Na Slovensku vypuklo na podzim 1944 povstání proti Němcům, bylo však potlačeno. Nakonec byla rozšířena na armádní sbor o 16 000 mužů a žen, který byl od podzimu 1944 nasazen do osvobozování Slovenska. Ve Velké Británii vznikla po příchodu čs. jednotek ze Středního východu Československá samostatná obrněná brigáda se 6200 muži a 300 tanky, nasazená od roku 1944 do konce války do obléhání přístavu Dunkerque ve Francii. V Čechách vypuklo 5. května 1945 povstání, které Němcům znemožnilo obranu a umožnilo Americké a Rudé armádě hladké obsazení většiny území nynější České republiky.

Panel 06_01

Nadporučík Stanislav Fejfar u svého stíhacího letounu Morane-Saulnier MS-406 ve Francii v roce 1940

Panel 06_02

Dva pěší pluky 1. československé divize ve Francii byly v červnu 1940 nasazeny do obrany na řekách Marna, Seina a Loira

Panel 06_03

Nastřelování palubních zbraní stíhacího letounu Hawker Hurricane československé 310. stíhací perutě ve Velké Británii

Panel 06_04

Letci československé 311. bombardovací perutě

Panel 06_05

Československá hlídka v předpolí obranných postavení BAGGUSH BOX u Sidi Hanaish v červnu 1941

Panel 06_06

Auto zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha po útoku československých parašutistů v Praze 27. května 1942

Panel 06_07

Protiletadlový kanón Bofors československého lehkého protiletadlového pluku 200 – Východního v Libyi v roce 1943

Panel 06_08

Tankový prapor brigády disponoval deseti středními tanky T-34

Panel 06_09

Tanky Cromwell Československé samostatné obrněné brigády v bojích u Dunkerque ve Francii v zimě 1944/45

Panel 06_10

Dělostřelci 1. čs. armádního sboru v horách středního Slovenska na jaře 1945

Panel 07

Československá vojenská jednotka na Středním východě 1940 – 1941

Zárodek československé vojenské jednotky na Středním východě tvořilo 206 československých dobrovolníků, které na cestě do exilové armády ve francouzském mandátním území Sýrie zastihla francouzská kapitulace. Tito muži 29. června 1940 odjeli do tábora Az Sumeiriya v britském mandátním území Palestina. V červenci 1940 byli v čele s bývalým legionářem pplk. pěch. Karlem Klapálkem přesunuti do tábora Gedera, kde je pomalu začali doplňovat další dobrovolníci. Čs. jednotka zprvu nesla označení Československý pěší pluk 4, ale od 1. listopadu byla reorganizována na Čs. pěší prapor 11 – Východní a Čs. výcvikové středisko - Východní. Pěší prapor i výcvikové středisko se 10. prosince 1940 přesunuly do Jericha v Judské poušti, kde vojáci prodělali aklimatizaci na pobyt v pouštních podmínkách.

Koncem února 1941 byly čs. prapor a výcvikové středisko v celkovém počtu téměř pěti stovek mužů přesunuty do Egypta do oázy Sidi Bishr, odkud se čs. vojáci 28. března přesunuli do Agami, kde od britského velení dostali první úkol – strážní službu v alexandrijském válečném přístavu a v okolních zajateckých táborech. V té době se jednotka rozrůstala o vojáky čs. legionu z polského tažení, které se československé exilové diplomacii podařilo vyreklamovat ze sovětské internace.

Před plánovanou operací BATTLEAXE byl Čs. pěší prapor 11 – Východní v celkovém počtu 759 mužů přesunut 31. května 1941 do frontového postavení BAGGUSH BOX u Maátin Bagguš, východně od Mersá Matrúh v Západní poušti. Odtud byl prapor přesunut do Sýrie, kde byl od 2. července 1941 v rámci v rámci britské 23. brigády nasazen proti vichistickým Francouzům. Po skončení syrského tažení Čs. pěší prapor 11 – Východní střežil syrsko-turecké pomezí a 21. října 1941 byl přeplaven do obleženého Tobruku.

Panel 07_01

První převzetí stráže v táboře Gedera československými vojáky na československý státní svátek 28. října 1940.

Panel 07_02

Velitel československé vojenské jednotky na Středním východě, podplukovník Karel Klapálek s australskými důstojníky na podzim 1940

Panel 07_03

Přesun československého pěšího praporu 11 – Východního z tábora v Agami do frontového pásma v Západní poušti 31. května 1941

Panel 07_04

Lehký kulomet BREN na protiletadlové lafetě Československého pěšího praporu 11 – Východního v Egyptě v roce 1941

Panel 07_05

Přehlídka Československého pěšího praporu 11 – Východního prapor generálem Maitlandem Wilsonem a velitelem britské 6. pěší divize, generálmajorem Johnem Fullerem Evtsem po skončení syrského tažení v létě 1941

Panel 07_06

Společné cvičení československého praporu s australskými dělostřelci v Sýrii v létě 1941

Panel 07_07

Koalice proti Hitlerovi. V horní řadě odleva: britský a australský pěšák s egyptským policistou, v dolní řadě polský pěšák, britský námořník a československý voják Oldřich Sejček.

Panel 07_08

Přesun Československého pěšího praporu 11 – Východního do obleženého Tobruku v říjnu 1941

Panel 08

Československá vojenská jednotka na Středním východě 1941 – 1943

Na podzim 1941 vystřídala australskou 9. divizi v obleženém Tobruku britská 70. pěší divize s polskou Samostatnou brigádou karpatských střelců a Čs. pěším praporem 11 – Východním. Úsek čs. praporu v Tobruku se nacházel na západní části obranného perimetru podél vádí Sehel po obou stranách silnice na Dernu. Severními sousedy Čechoslováků směrem k moři byli vojáci 2./13. australského pěšího praporu, na jihu navazoval úsek 3. praporu polské Samostatné brigády karpatských střelců. Obrana 5,7 kilometru širokého úseku se zpočátku opírala o třináct pevnůstek s původním italským označením S 15 až S 31/5. Později, po stažení australského praporu do zápolí, se čs. úsek rozšířil na sever až k mořskému břehu, po pevnůstku S-45. Čechoslováci pokračovali ve vedení agresivní obrany pomocí hlídek do nepřátelského území, kterou zde před nimi zavedli Australané.

Po uvolnění Tobruku z obklíčení v operaci CRUSADER zůstal čs. pěší prapor součástí posádky pevnosti. V dubnu 1942 byl přesunut do Palestiny, kde byl 22. května 1942 reorganizován na Čs. lehký protiletadlový pluk 200 – Východní. Po výcviku s protiletadlovými kanony Bofors ráže 40 mm byl pluk na podzim 1942 nasazen do protivzdušné obrany Haify a Bejrútu. V prosinci 1942 byl přesunut do Libye, kde byl až do 12. června 1943 nasazen do protivzdušné obrany přístavu v Tobruku a letišť v okolí.

Po skončení afrického tažení vyplulo 1322 vojáků Československé vojenské jednotky ze Středního východu z egyptského přístavu Tewfik 5. července 1943 na lodi Mauretania. Po plavbě kolem Afriky přistáli 11. srpna 1943 v britském přístavu Liverpool. O týden později, 18. srpna 1943 čs. vojáky ze Středního východu navštívil exilový prezident Edvard Beneš. Československá vojenská jednotka ze středního východu byla poté na britských ostrovech sloučena s Československou samostatnou brigádou, což umožnilo v září 1943 její reorganizaci na Československou samostatnou obrněnou brigádu.

Panel 08_01

Vojín Jozef Hafič (vlevo) s italským lehkým kulometem Breda a vojín František Vavrečka s americkým samopalem Thompson ve střelně z jedné tobruckých skalních pevnůstek

Panel 08_02

Proslulý fikovník, jediný strom v pásmu československého praporu v Tobruku, u kterého byla umístěna praporeční ošetřovna.

Panel 08_03

Velitel československého pěšího praporu 11 – Východního, podplukovník Karel Klapálek (druhý zprava) s polskými a australskými důstojníky v Tobruku

Panel 08_04

Nápis „Ať žije ČSR“ v původně italské pevnůstce S-13 v Tobruku.

Panel 08_05

Na podzim 1942 byl Československý lehký protiletadlový pluk 200 – Východní nasazen do obrany přístavů Bejrút a Haifa.

Panel 08_06

Postavení kanónu Bofors Československého lehkého protiletadlového pluku 200 – Východního v přístavu v Tobruku na jaře 1943

Panel 08_07

Skupina čs. žen, sloužících na Středním východě jako řidičky v rámci organizace ATS

Panel 08_08

Prezident Edvard Beneš vyznamenal 18. srpna 1943 ve Wivenhoe ve Velké Británii prapor čs. jednotky ze Středního východu Čs. válečným křížem 1939

Panel 11

Australští zajatci v protektorátu Čechy a Morava

Tažení nacistických armád v první polovině druhé světové války přinesla statisíce válečných zajatců. Jednalo se o především o příslušníky polské, francouzské, britské a sovětské armády včetně Australanů. Tyto osoby byly postupně soustředěny do zajateckých táborů, nacházejících se jak v okupovaných zemích, tak na území Velkoněmecké říše. Postavení válečných zajatců však bylo navzdory otrocké práci poněkud lepší, než tomu bylo v případě vězňů nacistických koncentračních táborů. Muži pobývající v německých zajateckých táborech tak prostřednictvím Mezinárodního červeného kříže dostávali balíčky, obsahující potraviny a cigarety, nosili nadále své uniformy a podléhali samosprávě tábora, jejíž velitel byl kompetentním partnerem pro vyjednávání s německými orgány. Mnozí z nich přesto podlehli těžkým podmínkám nucené práce, spojeneckým náletům či nemocem. V roce 1945 se území Německa zmenšovalo postupem spojeneckých armád. Nacisté proto zajatecké tábory z přífrontového pásma evakovali do zápolí. Transporty zajatců procházely také protektorátem Čechy a Morava. Z australských zajatců v Čechách v březnu 1945 podlehl útrapám evakuace sapper Wiliam Johnson Williams z New Lambtonu z Nového Jižního Walesu. Mnoha zajatcům se z transportů podařilo uprchnout a do konce války se skrývali u českého obyvatelstva. Po vypuknutí českého povstání v květnu 1945 se dostali na svobodu i všichni ostatní zajatci a začali hledat způsoby, jak se dostat do spojeneckých linií. Mnozí se přidali na stranu českých povstalců. V Mířetíně 8. května 1945 němečtí vojáci při vyjednávání zastřelili vojína Lawrence Saywella, který se tak stal posledním padlým australským vojákem ve druhé světové válce v Evropě.

Panel 11_01

Spojenečtí váleční zajatci, evakuovaní před frontou v březnu 1945

Panel 11_02

Hrob sapperu Wiliama Johnsona Williamse na pohřebišti spravovaném Komisí pro válečné hroby Commonwealthu v Praze. Do zajetí upadl v březnu 1941 u Matuby v Libyi v severní Africe. V zajetí byl nejprve v táboře Camp 57 v Gruppignano na severu Itálie. V roce 1943 byl převezen do Německa, nejprve do tábora Stalag VIII-A, poté do tábora Stalag VIII-B v Lamsdorfu ve Slezsku (dnes Lambinowice v Polsku). Na jaře 1945 Němci zajatecký tábor evakovali před blížící se východní frontou. Útrapám pochodu sapper Williams podlehl 21. března 1945 v Mariánských Lázních a jeho ostatky dnes odpočívají v Praze.

Panel 11_03

Osvobození spojenečtí zajatci v Golčově Jeníkově na počátku května 1945

Panel 11_04

Tento osvobozený australský válečný zajatec využil k cestě k americkým liniím sovětský tank 5. gardového tankového sboru 6. gardové tankové armády. Praha 9. května 1945.

Panel 11_05

Osvobození spojenečtí zajatci při prohlídce Prahy ve druhé polovině května 1945

Panel 11_06

Repatriace spojeneckých zajatců z Prahy v létě 1945

Panel 11_07

Mezi repatriovanými byli také Australané

Panel 11_08

Automobily s repatriovanými zajatci odjížděly od budovy gymnázia v Parlářově ulici v Praze

Panel 11_09

Hrob vojína Lawrence Saywella na pohřebišti spravovaném Komisí pro válečné hroby Commonwealthu v Praze. Vojín Lawrence Saywell upadl do německého zajetí v červnu 1941 na Krétě jako příslušník australské 17. brigády. V lednu 1945 v Československu z německého zajetí uprchl a připojil se k českým partyzánům. Padl 8. května 1945 v Mířetíně. Prezident Československé republiky Edvard Beneš jej 10. ledna 1946 vyznamenal československým Válečným křížem 1939 in memoriam.